

Arrest

nr. 123 744 van 9 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en van de stad Teheran afkomstig te zijn. U bent een Fars van etnische origine. U verklaart Iran ongeveer twee jaar geleden te hebben verlaten nadat u op 12.11.1389 samen met uw echtgenote S. T. (...) gearresteerd werd door de Iraanse veiligheidsdiensten tijdens een feest in de stad Fasham. Op dit feest waren ongeveer 50 personen aanwezig, zowel mannen als vrouwen. Er werd gedanst en alcohol geschonken. Ook u was dronken op dit feest. Sommige vrouwen, waaronder uw echtgenote, waren daarbij ook schaars gekleed en werden daarom hard aangepakt door agenten in burger. Vanwege deze hardhandige behandeling van uw vrouw trad u in discussie met deze agenten in burger. U werd eerst vastgehouden in het detentiecentrum van Fasham en later overgebracht naar de Ghezel Hesar gevangenis in Karaj voor een periode van ongeveer twee maanden. Daarna werd u naar de Evin-gevangenis overgebracht. In totaal

werd u ongeveer zeven maanden vastgehouden. U vermoedt dat uw aanvraag tot borgtocht geweigerd werd omdat u met de agenten in burger in discussie was getreden. Uw echtgenote kwam na ongeveer vijf maanden vrij. Zowel uw echtgenote als uzelf kwamen vrij nadat de eigendomsakte van een firma van uw vader in borg werd gegeven. Naar aanleiding van deze feiten is er een rechtszaak lopende bij de rechtbank van 1ste aanleg te Teheran. U wordt beschuldigd van het organiseren van het feest, dronkenschap en het aanzetten tot ontucht. Uw vriend, die het feest organiseerde, werd veroordeeld tot zes jaar cel en 160 zweepslagen. Omdat u probeerde uw vervolging af te kopen werd u eveneens beschuldigd van omkoping. Na uw vrijlating besloten uw echtgenote en u Iran te verlaten. U reisde samen met uw echtgenote met jullie eigen paspoort naar Turkije waar u ongeveer vijf maanden verbleef. Daarna reisde u verder naar Griekenland waar u ongeveer zeven maanden verbleef. In Griekenland dienden uw echtgenote en u een asielaanvraag in. Voor de bevoegde Griekse asielinstanties een beslissing namen besloot u dit land te verlaten. Van Griekenland naar België reisde u met een vals Portugees paspoort. U werd in de luchthaven van Charleroi tegengehouden tijdens de paspoortcontrole. Uw echtgenote kon doorreizen naar het Verenigd Koninkrijk waar haar familie verblijft maar werd in Manchester op de luchthaven tegengehouden en voor twee maanden vastgehouden in een gesloten opvangcentrum omdat zij het land binnenkwam met valse documenten. De asielaanvraag van uw echtgenote in het Verenigd Koninkrijk is nog lopende. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Iran omdat u vreest opnieuw gearresteerd te worden, voor meer dan vier jaar opgesloten te worden en ook tot zweepslagen veroordeeld te worden. Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitsdocument (shenasnameh), een document betreffende uw gevangenschap, een uittreksel van het juridisch dossier van de rechtbank van eerste aanleg op naam van uw echtgenote, een document betreffende de borgstelling, een document van de Dienst Tracing van het Rode Kruis en een convocatie van de rechtbank.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende de aanleiding van uw aanhouding in de stad Fasham, het feest waarop u en uw echtgenote aanwezig zouden zijn geweest niet overtuigen. Zo situeerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de datum van het feest en uw aanhouding op 10.11.1389 (30.01.2011). Tijdens uw gehoor voor het CGVS stelt u dan weer dat u op 12.11.1389 (01.02.2011), twee dagen later, werd gearresteerd (cgvs p.6). Wanneer het CGVS informeert op welke dag van de week dit feest plaats had stelt u dat dit zich op een donderdagavond afspeelde, de eerste avond van het Iraanse weekend. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat 30.01.2011 op een zondag viel en 01.02.2011 op een dinsdag. Het voorgaande leidt er toe dat er ernstig kan worden getwijfeld aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen met de Iraanse autoriteiten. Logischerwijze kunnen op basis van deze vaststelling evenzeer vraagtekens worden geplaatst bij uw verklaringen over de feiten die er het gevolg van zouden geweest zijn.

Verder dient gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden en vaagheden in uw verklaringen betreffende de periode van uw gevangenschap voor uw vertrek uit Iran die de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw problemen ondermijnen. U zou een paar dagen in het detentiecentrum van Fasham hebben doorgebracht (cgvs p.5 en 11) en nadien anderhalve tot twee maanden in de Gezil Hesargevangenis van Karaj. Na het Iraans nieuwjaar (21.03 - cgvs p.6) werd u naar de Evin-gevangenis te Teheran gebracht. In totaal zat u zeven maanden gevangen (cgvs p.5 en vragenlijst cgvs p.1). Uit uw verklaringen valt af te leiden dat u ongeveer vijf maanden in Evin gevangen zat, en dus in de maand augustus vrijkwam. Wat ernstige vragen oproept is dat u wanneer het CGVS informeert wanneer u vrijkwam u verklaart dit niet meer te weten. Gevraagd om het tijdstip ongeveer te schetsen stelt u in de zomer te zijn vrijgelaten. Aangemaand om toch iets preciezer te zijn, stelt u dat u ongeveer in de vierde (21.06-20.07) of vijfde (21.07-20.08) maand werd vrijgelaten. Het gevangenisdocument dat u als stavingsstuk voorlegt dateert van 21.04.1390 (12.07.2011), enkele weken voor de door u voorgehouden datum van vrijlating. Over dit document stelt u tijdens het gehoor voor het CGVS echter dat u dit reeds ontving na twee of drie maand verblijf in Evin zat (cgvs p.6).

Bovendien roepen uw verklaringen betreffende het verloop en de uitkomst van de gerechtelijke procedure ten aanzien van zowel uzelf als uw medebeschuldigden ernstige vragen op. Tijdens het gehoor voor het CGVS blijkt u immers wel op de hoogte van de straffen die uw medebeschuldigden opgelegd kregen (cgvs p.5). Gevraagd tot welke straf u veroordeeld bent moet u echter het antwoord schuldig blijven. U verklaart niet aanwezig te zijn geweest op de zitting en enkel een convocatie te hebben ontvangen. U stelt tevens dat u ongeveer dezelfde straf opgelegd zou hebben gekregen moest u wel aanwezig zijn geweest. Wanneer het CGVS u wijst op uw weinig aannemelijk

voorstelling betreffende het functioneren van het gerechtelijke apparaat in Iran waarbij men niet veroordeeld wordt indien men niet tijdens de zittingen verschijnt stelt u dat de borg wel in beslag wordt genomen, en dat dit de keuze is die u gemaakt heeft. Gevraagd of u ooit veroordeeld werd antwoordt u eerst ontkennend om dan aan te vullen dat u het niet weet. Wanneer het CGVS vraagt of u hiernaar informeerde stelt u dat uw advocaat en uw moeder uw zaak opvolgden, en geeft u de bijzonder weinig coherente verklaring dat u nog niet veroordeeld was, maar dat uw borg wel in beslag genomen werd en dat u voortvluchtig bent (cgvs p.6-7). Tijdens het gehoor voor het CGVS gaf u ook een convocatie van de rechtbank af (cgvs p.5). Wanneer het CGVS u dit document opnieuw voorlegt leest u af dat u op 08.05.1392 (30.07.2013) moest verschijnen. Gevraagd wat de uitkomst van deze zitting was verklaart u dat ze dat nog moeten laten weten, ofwel aan uw moeder of aan uw advocaat, maar dat u hierover geen nieuws heeft en dat in Iran niet alles volgens de regels verloopt (cgvs p.7). Dat u op het tijdstip van het gehoor voor het CGVS, meer dan vier maanden nadat u volgens uw verklaringen en het door u voorgelegde document diende te verschijnen voor de rechtbank, niet op de hoogte bent van het verloop of het verdere gevolg van deze zitting ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de strafrechtelijke procedure waarin u verwikkeld zou zijn geweest. Van iemand die verklaart zeven maanden in voorhechtenis te hebben gezeten, zich aan een gelijkaardig zware gevangenisstraf verwacht als zijn medebeschuldigten, en daarom besloot te vluchten uit zijn land van herkomst mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij duidelijke, precieze en coherente verklaringen aflegt betreffende het verdere verloop of de uitkomst van de gerechtelijke procedure waarin hij betrokken is.

Verder dient vastgesteld te worden dat hoewel volgens uw verklaringen de juridische procedure betreffende de beschuldigingen voor het organiseren van een feest waar alcohol werd geschonken en pooierschap nog steeds hangende was u en uw echtgenote Iran met een legaal paspoort en visum hebben kunnen verlaten (cgvs p.3). Wanneer het CGVS zijn verbazing hierover uit geeft u de weinig annemelijke verklaring dat u reeds een paspoort had, er geen reisverbod ingesteld werd, en dat de autoriteiten van iemand die zich borg stelt verwachten dat hij zich komt aanbieden (cgvs p.11). Nochtans verklaarde u eerder tijdens het gehoor zelf voortvluchtig te zijn (cgvs p.7). Het is dan ook niet geloofwaardig dat de Iraanse autoriteiten personen, vrijgelaten op borg na beschuldigingen van pooierschap / prostitutie en de organisatie van een feest waar alcohol geschonken werd, zonder meer de toelating zouden geven het land te verlaten.

De geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende uw gevangenschap en de periode van uw vrijlating in Iran worden bijzonder ernstig ondermijnd door uw verklaringen betreffende uw reisroute. Zo stelde u op de DVZ dat u gedurende zeven maanden in Turkije verbleef en zeven maanden in Griekenland. Daarna zou u op 29 augustus 2013 met het vliegtuig rechtstreeks naar België zijn gevlogen. Uit deze verklaringen valt af te leiden dat u eind juni 2012 Iran verliet. U beweert op de DVZ echter dat u Iran in de zomer van 2011 verliet, wat gezien uw verklaringen betreffende de duur van uw verblijven in Turkije en Griekenland echter onmogelijk is (verklaring DVZ p.11). Wanneer het CGVS tijdens het gehoor informeert naar uw periode van vertrek stelt u dat u Iran ongeveer twee jaar geleden verliet, en vult u aan dat u drie maanden op Belgisch grondgebied bent en in Griekenland en Turkije respectievelijk zeven maanden en vijf maanden verbleef (cgvs p.3). Niet alleen roept het vragen op dat u op het CGVS plots stelt dat u geen zeven maar slechts vijf maanden in Turkije verbleef. Uit deze verklaringen valt ook af te leiden dat u Iran ongeveer vijftien maanden voor uw datum van gehoor verliet, rond september 2012. Later tijdens het gehoor stelt u dan weer dat twintig dagen of een maand na uw vrijlating uit Iran vertrok, volgens u in de zomer van 2011 (cgvs p.11). Tijdens een gehoor door de federale politie op 31.08.2013 stelde u zelfs Iran slechts een week daarvoor verlaten te hebben (gehoor fed.pol.31.08.2013 in administratief dossier). Daarenboven dient op opgemerkt te worden dat u op de DVZ beweert van Iran naar Turkije met de bus te zijn gereisd (verklaring DVZ, p.11). Op het CGVS verklaarde u dan weer dat u het vliegtuig nam van Teheran naar Istanbul (cgvs p.3).

Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn ongeloofwaardig zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw shenasnamah (identiteitsdocument) betreft slechts uw identiteit en ondersteunt uw asielrelaas niet. Ook het opsporingsverzoek van de Dienst Tracing van het Belgische Rode Kruis ondersteunt uw asielaanvraag niet. Wat betreft het document opgesteld tijdens uw verblijf in de Evin-gevangenis, het uittreksel uit het dossier van de rechtbank van 1ste aanleg op naam van uw echtgenote en de convocatie van de rechtbank dd.01.05.1392 dient opgemerkt te worden dat dergelijke documenten uw asielrelaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Inzake het document op naam van uw echtgenote stelt u tijdens het gehoor dat daarop een vermelding naar de website van het Iraanse Ministerie van Justitie staat, en dat men via die weblink (www.judcms.ir) uw dossier kan consulteren. Na controle door het CGVS blijkt deze weblink allerminst gelieerd aan het Iraanse Ministerie van Justitie. De op het door u voorgelegde

document vermelde website is een blog zonder enige inhoud die gecreëerd werd op 13.08.2013, dus nadat u volgens uw eigen verklaringen Iran had verlaten. Wat betreft de dagvaarding dd.01.05.1392 die u voorlegt dient opgemerkt te worden dat u de term “akhtarieh” gebruikt. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat een dagvaarding in een strafzaak de term “ahzarieh” draagt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Artikel 48/2 bepaalt: *“Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden”*. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour*

déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij laat weten dat zij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing. Met betrekking tot de vaststelling dat haar verklaringen niet geloofwaardig zijn, merkt verzoekende partij op dat deze conclusie voornamelijk gebaseerd is op het feit dat zij geen juiste situering in de tijd kon geven. Volgens de toepasselijke UNHCR-richtlijnen zijn foutieve data echter kleine inconsistenties, die de geloofwaardigheid van een vraag om bescherming niet kunnen ondermijnen. Verzoekende partij citeert dienaangaande uit de UNHCR "*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*" (bijlage 2 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij wijst erop dat deze idee eveneens terug te vinden is in het meer recente en omstandige "*Beyond Proof*"-rapport van UNHCR. De officiële benaming van de dagvaarding kan om dezelfde redenen louter worden gezien als een kleine inconsistentie die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet ondermijnt, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij besluit dat verwerende partij op grond van de door haar aangehaalde motieven niet tot de conclusie kon komen dat haar relaas ongeloofwaardig is.

2.2.5.2. Betreft de argumentatie dat de foutieve data (en het feit dat zij een foute term heeft gebruikt voor de dagvaarding die zij heeft neergelegd) slechts kleine inconsistenties zijn die de geloofwaardigheid van een vraag om bescherming niet kunnen ondermijnen, wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, echter mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hoewel de Raad kan aanvaarden dat het feit dat een asielzoeker niet in staat is om alle precieze data en details op te geven, dient te worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoekende partij doorspekt zijn met onnauwkeurigheden, onwetendheden en tegenstrijdigheden wanneer haar wordt gevraagd naar verschillende data en periodes die betrekking hebben op kernelementen van haar asielrelaas. Zo legt verzoekende partij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen af over de dag waarop het feest en de aanhouding zouden hebben plaatsgevonden. Bovendien merkt verwerende partij op dat beide opgegeven data niet te rijmen vallen met haar verklaring dat het feest zou hebben plaatsgevonden op een donderdag, de eerste avond van het Iraanse weekend. Dat verzoekende partij met betrekking tot het moment waarop het evenement heeft plaatsgevonden dat de aanleiding zou zijn geweest van haar problemen in, en haar uiteindelijke vlucht uit haar land van herkomst niet eens coherente en correcte verklaringen kan afleggen, is uiteraard nefast voor haar geloofwaardigheid. Een dergelijke vaststelling kan immers niet als een "kleine incoherentie" worden beschouwd. Verder merkt de Raad op dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat het zeer opmerkelijk is dat verzoekende partij niet kon zeggen wanneer zij precies werd vrijgelaten uit de Evin-gevangenis, terwijl zij dan wel telkens kon aangeven hoeveel tijd zij ongeveer in de verschillende gevangenissen zou hebben doorgebracht en dat, wanneer haar werd gevraagd om toch iets preciezer te zijn, verklaringen aflegde die niet te rijmen vallen met haar eerder afgelegde verklaring dat zij in de maand augustus vrijkwam. Ook deze vage en bovendien incoherente verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas, aangezien van iemand die beweert zeven maanden in voorhechtenis te hebben gezeten en een zeer zware straf te verwachten, toch wel kan worden verwacht dat die duidelijke en coherente verklaringen zou kunnen afleggen over het moment waarop hij onder borgtocht werd vrijgelaten. De Raad stelt tenslotte nog vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij zeer volatiële verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het moment waarop zij haar land van herkomst zou zijn ontvlucht. Zo valt uit de verklaringen die verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd af te leiden dat zij Iran eind juni 2012 verliet. Zij beweert echter eveneens op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij Iran in de zomer van 2011 heeft verlaten, hetgeen gezien haar verklaringen betreffende de duur van haar verblijf in Turkije en Griekenland onmogelijk is. Op het Commissariaat-generaal beweert verzoekende partij dan weer dat zij geen zeven – zoals eerder gesteld – maar slechts vijf maanden in Turkije verbleef en dat zij Iran ongeveer vijftien maanden voor de

datum van haar gehoor verliet, rond september 2012, terwijl zij later tijdens datzelfde gehoor stelt dat zij twintig dagen of een maand na haar vrijlating uit Iran is vertrokken, volgens haar in de zomer van 2011. Tijdens een gehoor door de Federale Politie in augustus 2013 verklaarde verzoekende partij dan weer dat zij Iran een week daarvoor heeft verlaten. Dat verzoekende partij erin slaagt om tijdens de verschillende keren dat zij werd gehoord/ondervraagd haar vertrek/vlucht uit haar land van herkomst afwisselend te situeren in de zomer van 2011, de zomer van 2012 en de zomer van 2013, komt zeer ongeloofwaardig over. Het spreekt voor zich dat het excuus dat het hier zou gaan om een "kleine inconsistentie" die geen afbreuk zou kunnen doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas, niet kan worden aanvaard.

De Raad wijst er verder nog op dat de conclusie in de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij niet enkel gebaseerd is op de vaststelling dat zij bepaalde elementen niet juist in de tijd kan situeren. Zo motiveert verwerende partij eveneens dat verzoekende partij uiterst onaannemelijke en incoherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de vraag of zij al dan niet werd veroordeeld, waarbij dient te worden onderstreept dat verwerende partij het zeer opvallend vindt dat verzoekende partij vier maanden nadat zij diende te verschijnen voor de rechtbank nog altijd geen nieuws heeft over de uitkomst van deze zitting, terwijl zij nochtans heeft verklaard dat haar moeder en haar advocaat haar zaak zouden opvolgen. Verwerende partij stelt vervolgens vast dat het niet geloofwaardig is dat verzoekende partij, die beweert voortvluchtig te zijn en die beweert te zijn vrijgelaten op borg na beschuldigingen van pooierschap/prostitutie en de organisatie van een feest waar alcohol gedronken werd, samen met haar echtgenote met een legaal paspoort en visum haar land zou hebben kunnen verlaten. Verwerende partij haalt tevens aan dat verzoekende partij flagrant tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd over de manier waarop zij van Iran naar Turkije zou zijn gereisd. De Raad wijst erop dat voormelde vaststellingen er eveneens toe geleid hebben dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij aangebrachte asielrelaas en dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing kunnen dragen.

2.2.6.1. Verzoekende partij verwijt verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met documenten die zij heeft aangebracht, hoewel deze de kern van haar asielrelaas onderbouwen. Verzoekende partij wijst erop dat zij onder meer een document opgesteld tijdens haar verblijf in de Evin-gevangenis, een uittreksel uit het dossier van de rechtbank van eerste aanleg op naam van haar echtgenote en een convocatie van de rechtbank heeft voorgelegd. Verzoekende partij oppert dat verwerende partij geen/onvoldoende rekening heeft gehouden met deze documenten en dat zij deze stukken niet verder heeft onderzocht enkel omwille van het feit dat zij van mening is dat verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Zelfs de vraag naar de geloofwaardigheid van haar verklaringen buiten beschouwing gelaten, kan *in casu* niet worden genegeerd dat zij bepaalde belangrijke documenten heeft voorgelegd en dat deze stukken wel degelijk haar beweringen dat er in Iran een rechtszaak tegen haar loopt en dat zij in de gevangenis heeft verbleven, staven. Deze elementen behoren tot de kern van haar asielrelaas en kunnen niet aan de kant worden geschoven door inconsistenties met betrekking tot data. Verwerende partij had deze documenten op zijn minst verder moeten onderzoeken, zo meent verzoekende partij.

Verzoekende partij wijst er verder op dat zij, door deze documenten voor te leggen, tegemoet is gekomen aan de bewijslast die op haar rust. In dit verband citeert zij artikel 4 van de kwalificatierichtlijn. Verzoekende partij duidt erop dat artikel 4.3, b) van de kwalificatierichtlijn, zoals omgezet naar artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, vereist dat bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moet worden gehouden met de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten. Ook onder de gezamenlijke lezing van artikel 3 EVRM en artikel 13 EVRM is een gedegen onderzoek van alle relevante stukken die kunnen wijzen op vervolging verplicht, zo onderstreept verzoekende partij. Dienaangaande verwijst verzoekende partij naar het arrest van het EHRM van 21 januari 2011 inzake M.S.S. tegen België. Verzoekende partij wijst er eveneens op dat de motiveringsplicht verwerende partij gebiedt hieromtrent motieven op te nemen, waarbij zij verwijst naar en een paragraaf citeert uit het arrest van het EHRM van 11 juli 2000 inzake Jabari tegen Turkije.

Wat betreft de onderzoekplicht van de asielinstanties ten aanzien van (de authenticiteit van) documenten, verwijst verzoekende partij ook nog naar en citeert zij telkens een passage uit het arrest van het EHRM van 18 april 2013 inzake M.O.M. tegen Frankrijk en het EHRM-arrest K. K. tegen Frankrijk van 10 oktober 2013. Ook uit de reeds aangehaalde richtlijnen van UNHCR ("*Beyond Proof*") volgt dat de geloofwaardigheid van de asielzoeker dient te worden getoetst aan het geheel van

mondeling en schriftelijk bewijsmateriaal. Documenten kunnen dus niet zonder meer aan de kant worden geschoven omwille van - volgens verwerende partij - inconsistente verklaringen, zo besluit verzoekende partij.

Verzoekende partij argumenteert vervolgens dat haar kritiek dat het onderzoek van verwerende partij te beperkt is en niet volstaat om een beslissing te nemen op basis van een volledige en juiste feitenvinding, des te meer blijkt uit haar analyse van het document ter consultatie van het juridisch dossier van haar echtgenote. Verzoekende partij legt uit dat dit document de website "[www.j\(...\)ir](#)" vermeldt (bijlage 4 bij het verzoekschrift), dat er meerdere mogelijkheden worden gesuggereerd bij invoering van deze website in de google-zoekmachine (bijlage 5 bij het verzoekschrift), dat wanneer men de derde mogelijkheid ([www.a\(...\)ir](#)) aanklikt, men effectief op de door haar aangehaalde website terecht komt waarop haar juridisch dossier kan worden geconsulteerd. Als men doorklikt, kan men via "[http://www.. \(...\) .asp](#)" het dossier consulteren. Verzoekende partij vermeldt in haar verzoekschrift tevens het dossiernummer, het rijnummer en het paswoord en zij stelt dat bij invoering van deze gegevens men terecht komt bij de gezochte informatie over de rechtszaak (bijlage 6 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij voegt per aangetekende zending d.d. 23 april 2014 de documenten toe die men op deze website kan consulteren aangaande de strafzaak alsmede de kopieën van de voor eensluidend verklaarde vertaling van deze stukken. Zij brengt eveneens een kopie bij van het gehoorverslag van haar echtgenote afgenomen bij het "Home Office UK Border Agency". Ter terechtzitting legt verzoekende partij de originele vertalingen neer van de eerstgenoemde documenten. Verzoekende partij besluit dat, indien verwerende partij een zorgvuldiger onderzoek zou hebben gevoerd, zij wel degelijk op de juiste website zou zijn terechtgekomen. Het motief dat de door haar aangehaalde weblink naar een blog leidt in plaats van de bedoelde officiële website ter consultatie van haar juridisch dossier, is dus fout en kan de bestreden beslissing niet staven.

2.2.6.2. Verzoekende partij voert in de eerste plaats in essentie aan dat zij heeft voldaan aan de op haar rustende bewijslast, dat verwerende partij de door haar voorgelegde documenten, die nochtans haar asielrelaas kunnen staven, onvoldoende in aanmerking heeft ondernomen en dat zij deze niet voldoende heeft onderzocht en dat documenten niet zonder meer aan de kant kunnen worden geschoven omwille van – volgens verwerende partij – inconsistente verklaringen. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing echter blijkt dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij aangereikte elementen en documenten en dat zij op uitvoerige wijze in haar beslissing motiveert waarom zij geen geloof kan hechten aan haar verklaringen en waarom de documenten die zij teneinde haar asielrelaas te staven bijbrengt niet van aard zijn om deze conclusie te wijzigen. Hierbij dient nogmaals te worden aangestipt dat verwerende partij zich niet heeft beperkt tot het opsommen van enkele "kleine inconsistenties" met betrekking tot data (zie punt 2.2.5.2.). Gelet op het feit dat verzoekende partij met betrekking tot essentiële elementen in haar asielrelaas onaannemelijke, tegenstrijdige en vage verklaringen heeft afgelegd en dat zij dan ook nog eens op legale wijze haar land heeft kunnen verlaten met een geldig paspoort en visum, terwijl zij verklaart voortvluchtig te zijn, kon verwerende partij volgens de Raad met recht stellen dat het door verzoekende partij bijgebrachte document over haar verblijf in de Evin-gevangenis, het uittreksel uit het dossier van de rechtbank van eerste aanleg op naam van haar echtgenote en de convocatie van de rechtbank haar asielrelaas niet kunnen ondersteunen aangezien het duidelijk is dat verzoekende partij geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Daarbij merkt de Raad nog op dat in de bestreden beslissing eveneens wordt opgemerkt dat de op het uittreksel vermelde weblink allerminst gelieerd is aan het Iraanse Ministerie van Justitie en dat verzoekende partij de verkeerde term heeft gebruikt voor de dagvaarding die zij heeft bijgebracht. Het voormelde in acht genomen, besluit de Raad dat het betoog dat verwerende partij de door verzoekende partij bijgebrachte documenten niet/onvoldoende zou hebben onderzocht en dat deze documenten haar problemen wel degelijk kunnen aantonen, niet kan worden bijgetreden.

Waar verzoekende partij nog specifiek aanvoert dat verwerende partij een verkeerde analyse heeft gemaakt van (en een gebrekkig onderzoek heeft gevoerd naar) het door haar bijgebrachte uittreksel, zij verder nog beschrijft hoe men via Google.be op de juiste website kan geraken, alwaar men de verschillende documenten uit het strafdossier van haar echtgenote kan consulteren, die zij, vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, dan ook nog bijbrengt, merkt de Raad op dat het zeer opmerkelijk is dat in dit zogenaamd officieel document (bijlage 4 bij het verzoekschrift) de website [www.j\(...\)ir](#) vermeldt wordt in Latijnse letters (in tegenstelling tot de rest van dit document). Bovendien blijkt uit de aan de nota toegevoegde bijlage (bijlage 1) dat deze website helemaal niet kan worden gelinkt aan de website van het Iraanse Ministerie van Justitie. Waar verzoekende partij oppert dat men, indien de letters j. (...) worden ingegeven in de Google-zoekmachine eveneens bij de website

[www.a.\(...\)ir](#) uitkomt, stelt de Raad enkel vast dat, wanneer men de door verzoekende partij opgegeven website ingeeft, men op de website terecht komt die verwerende partij in haar nota als bijlage heeft toegevoegd en die, zoals reeds gesteld, geen enkel uitstaans heeft met het Iraanse Ministerie van Justitie.

Waar verzoekende partij verder nog melding maakt van de weblink [www.a.\(...\)ir](#), waarop men haar strafdossier eenvoudigweg kan controleren, merkt de Raad op dat het uiterst bevreemdend overkomt dat verzoekende partij niet van meet af aan gewag heeft gemaakt van deze link doch dat in het document dat zij heeft bijgebracht enkel verwezen wordt naar de website [www.i.\(...\)ir](#), die dan duidelijk de verkeerde link blijkt te zijn. Zoals eerder gesteld kan verzoekende partij de link tussen beide websites niet aannemelijk maken. De Raad stelt verder vast dat verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat uit de informatie die zij aan deze nota toevoegt (bijlage 2), blijkt dat het zeer recent mogelijk is om via deze website online van thuis uit de stand van zijn juridisch dossier op te volgen. Voordien zou dit ook al mogelijk geweest zijn via de computers die in het gerechtsgebouw zelf stonden. Personen die dit wensten moeten hiervoor het dossiernummer van de zaak, een bijkomend nummer dat eveneens gelinkt is aan hun rechtszaak en een persoonlijke code ingeven op de website. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoekende partij in het bezit is van deze gegevens. De Raad vindt het dan ook zeer opmerkelijk dat verzoekende partij, die verklaarde dat zij via haar moeder en haar advocaat in Iran op de hoogte kan worden gehouden van de stand van zaken en die, zo blijkt uit het verzoekschrift, ook over de nodige gegevens beschikt om haar dossier/het dossier van haar echtgenote online te consulteren of op zijn minst deze gegevens te consulteren vanop de computers die ter beschikking worden gesteld in het gerechtsgebouw in Iran (hetgeen zij dan via haar moeder/advocaat zou hebben kunnen doen), tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal op 5 december 2013 helemaal niet kon zeggen wat de uitkomst van de zitting op 30 juli 2013 was en of zij ondertussen al dan niet werd veroordeeld. Verzoekende partij heeft tijdens haar gehoor verklaard dat zij hier geen nieuws over heeft en dat in Iran niet alles volgens de regels verloopt. Deze verklaringen worden tegengesproken door de documenten die zij thans heeft neergelegd en waaruit blijkt dat men dergelijke zaken gemakkelijk kan opvolgen. De Raad besluit uit het voorgaande dat de door haar bijgebrachte documenten nog meer afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen, aangezien helemaal niet kan worden ingezien waarom verzoekende partij nu pas gewag maakt van deze link en zij nu pas komt aandragen met dergelijke documenten. Deze stukken zijn dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij aangehaalde asielproblematiek alsnog te herstellen.

Wat betreft het bijgebrachte gehoorverslag van de echtgenote van verzoekende partij, wijst de Raad er volledigheidshalve op dat het bevreemdend overkomt dat haar echtgenote tijdens dit gehoor uitgebreide verklaringen heeft afgelegd over het feit dat zij op het feest door meerdere mannen werd verkracht, reden waarom zij zelf de politie heeft moeten bellen, die haar en verzoekende partij vervolgens hebben gearresteerd, terwijl verzoekende partij hier op geen enkel moment – naar eigen zeggen uit schaamte – gewag van heeft gemaakt tijdens haar gehoor.

Ten slotte wenst de Raad nogmaals te benadrukken dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht slechts bewijswaarde kan worden toegekend in de mate dat dit relaas geloofwaardig, wat *in casu* volstrekt niet het geval is.

2.2.7.1. Verzoekende partij voert tevens aan dat verwerende partij in de bestreden beslissing voorbijgaat aan het feit dat zij gedetailleerde en doorleefde verklaringen aflegde over haar verblijf in de Evin-gevangenis in Teheran. Zij citeert desbetreffende passages in het verzoekschrift om dit aan te tonen. Uit deze verklaringen blijkt dat zij op gedetailleerde wijze heeft geantwoord op de vragen van verwerende partij over haar verblijf in de Evin-gevangenis. Dit zou op zijn minst een vermoeden moeten doen rijzen dat zij er dan ook inderdaad verbleven heeft, zo meent verzoekende partij. Zij vindt dat verwerende partij hier ten onrechte niet op ingaat in de bestreden beslissing. Verzoekende partij wenst er nogmaals op te wijzen dat verwerende partij, betreft haar beweerde gevangenschap, slechts kleine inconsistenties heeft vastgesteld die geen afbreuk doen aan het feit dat zij wel degelijk in de gevangenis heeft verbleven. Uit het feit dat zij niet meer precies kan weergeven van welke tot welke datum zij waar heeft verbleven, kan geenszins worden afgeleid dat zij er dan maar helemaal niet heeft verbleven, oppert verzoekende partij.

Verzoekende partij besluit dat, doordat verwerende partij aan dergelijk essentieel punt in haar asielrelaas is voorbijgegaan, zij de weigeringsbeslissing ten aanzien van haar niet afdoende heeft gemotiveerd.

2.2.7.2. Aangaande de bemerking dat verzoekende partij gedetailleerde en doorleefde verklaringen heeft kunnen afleggen over haar verblijf in de Evin-gevangenis, hetgeen op zijn minst een vermoeden doet rijzen dat zij er dan ook inderdaad verbleven heeft, verwijst de Raad naar de in punt 2.2.5.2. samengevatte onwetendheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden waaruit terecht dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek. Het feit dat zij over bepaalde zaken – *in casu* haar verblijf in de Evin-gevangenis – dan wel ogenschijnlijk gedetailleerde verklaringen heeft kunnen afleggen, doet op zich geen afbreuk aan deze motieven. Waar verzoekende partij nogmaals oppert dat verwerende partij, betreft haar beweerde gevangenschap, slechts kleine inconsistenties heeft vastgesteld die geen afbreuk doen aan het feit dat zij wel degelijk in de gevangenis heeft verbleven, kan wederom verwezen worden naar de uiteenzetting in punt 2.2.5.2.

2.2.8.1. Verzoekende partij stelt dat uit het bovenstaande blijkt dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat er wel degelijk een rechtszaak loopt tegen haar en haar echtgenote omwille van pooierschap, prostitutie, overspel en/of dronkenschap en dat zij in dit kader werd gearresteerd en opgesloten. Verzoekende partij wenst er de aandacht op te vestigen dat op deze misdrijven in Iran zware straffen staan. In dit verband verwijst zij naar het *“algemeen ambtsbericht Iran van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken”* (bijlage 7 bij het verzoekschrift). Uit dit rapport blijkt tevens dat de rechtsgang in Iran en de omstandigheden in de gevangenissen de mensenrechten niet altijd respecteren. Verzoekende partij benadrukt nog dat ook *“Human Rights Watch”* en het *“United Nations human rights office”* deze bezorgdheid delen over de uitvoering van de doodstraf in Iran. (bijlagen 8 en 9 bij het verzoekschrift).

Om al deze redenen is verzoekende partij van oordeel dat haar wel degelijk het statuut van vluchteling zou moeten worden toegekend. Op zijn minst meent verzoekende partij dat er geen grondig en zorgvuldig onderzoek gebeurde naar de vraag of zij aan de definitie van vluchteling voldoet.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in Iran een strafrechtelijke procedure tegen haar loopt omwille van het feit dat zij begin 2011 aanwezig zou zijn geweest op een feest waar werd gedanst en alcohol werd gedronken en schaars geklede vrouwen aanwezig waren. Haar verwijzing naar objectieve informatie aangaande de rechtsgang in Iran, de omstandigheden in de gevangenissen en de uitvoering van de doodstraf in dit land, is dan ook niet dienstig. Betreft de kritiek dat verwerende partij geen grondig en zorgvuldig onderzoek heeft verricht naar de vraag of zij voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend, verwijst de Raad naar bovenstaande uiteenzetting.

2.2.9. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6 e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet, daar geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partij zou hebben gekend. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.10. Uit het geheel van het voorgaande besluit de Raad dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Om die reden kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan ook niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich

eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielfrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 16 en stuk 17) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 5 december 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielfrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT